

A 26.021

Wenemaa Sotsiaaldemokraatiline
Töölise Partei

Kõikide maade töölised ühtnege!

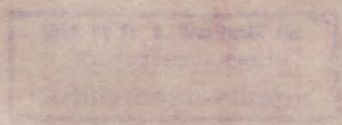
Rewolutsioni
laulud.

Sind 5 kop.

Tartu Grupp wäljanne
1905.

Trükitud Riias (1000 ek.)

1962:1653

Marseljeese.

Maha werega wõietud troonid,
 Ebajumalad kadugu eelt!
 Minult kurnaks meil fullased kroonid,
 Nende kandjad meil kadugu teelt!

Ärka üles ja rõhutatud rahwas!
 Ärka üles ja tööliste parw!
 Ärka üles -- ja ole ja wahwas,
 Kui hüüab meid wõitluse farnw!

Varem raudu me fanda ei taha!
 Pe faelast ja fõidifust fäed!
 Üles! Orjuse ahelad maha!
 Wijne wõidule priiuse wäed!

Ärka üles jne.

Tahad igawest orjaks ja jääda,
 Kanda teotust edasi weel?
 Üles! Wabaks me tahame saada!
 Puruks fõhume tõffed sel teel!

Ärka üles jne.

Ju fõrgel pilwede piiril
 On fumamas priiuse foit,
 Ja werine foidu puna
 Meil räägib. et ligineb wõit.

Ärka üles jne.

W a b a d u s e l a u l.

Ei tõuse me priiuse-päike,
Kui edasi ihkame ööd, —
Sest tõuseme üles kui äike,
Ja algame wõitluse-tööd (2 forda).
Ülesse, üles, uinuwad wäed,
Ülesse, üles, rõhutud juzu!
Üles, kes priiusest und weel näeb
Uratab wõitluse lugu!
Suunda ei hoida surujad käed,
Mis on ju unest ärkamas,
Kord oma wõinust märkamas.
Ja olgugi jõud meil weel wäike,
Kuid süttame lõõmawat tuld, —
Siis tõuseb ka orjade päike,
Ja wabaneb isamaa muld (2 forda).
Ülesse, üles jne.
Me seisame wõitluse algel;
Meid ootab weel orjade riik,
Kus tuimus ja kannatus palgel,
Kus walitses oda ja piik (2 forda).
Ülesse, üles jne.
Sest ülesse! Kadugu kroonid!
Ju teeksid taewasse lööb!
Ju langewad hiilgawad troonid!
Teek orjade ahelaid sõõb! (2 forda).
Ülesse, üles jne.

W õ i t l u s e l a u l.

Julgesti, wennad näid "He!
Wõitlema ruttame me',
Endale priiuse raale
Rinnaga murrame tee!
Tõusime rahwast, kus hädä,
Wõimetu walguse päid . . .
„Wabadus, wennalik sidade!“
Olgu me wõitluse hüid.
Olgu me wõitluse hüid.

Kana meid raudades peeti,
Kürja me nägime und,
Kena meid tapale weeti . . .
Jõudnud on priiuse tund!

Aleg on ju ülesse astu,
Wabadust igatses waim.
Sundab siis wõidelda wastu
Kõdunew feisrite wõim?!

Millega seisawad riigid?
See on ju orjade töö.
Wõtame kätte fõrd piigid,
Wõidame pineda õõ!
Wäärame wõimuka wäega
Jffe, mis surub me peal;
Kostab siis mõitmata wäega
Wabanend rahwaste heal!

Üles!

Kes waprast wõitles waenu wäljal
Ja auusat surma leidis lahingis —
On see siis wõidetud ning suifund surmal,
On selle laul siis lauldud, waifinud?
Et, wõidetud on see, kes rinna finni katab
Ja häbi unestades lahkus lahingist . . .

Kõik, kellel toimiliselt tuksub jüda,
Kel wabaduse tung keeb rinna sees,
See astub julgelt waenuteele,
See sõjatules wõitleb waprasti . . .

Mu wennad! üles siis —
Ju löömab mäsutuli,
Ju weripunas fumab taewa wõlw
Ju kõnab kõn, ja kiirgaw wälgutuli
Me tinukatel külwab häwitust! . .

Kättemaksja.

Tööliste hümnus.

(Wiisil: „Meil tuleb abi Jumalast“).

Ei abi saa me feisri käest,
Kes rahwa wereft elab!
Me peame ise omast wäest
Kõik priiust taga nõudma.

Me kurjem waenlane

On feiser tõesti,

Ta tuleb sõdima

Nüüd sandarmitega.

Ei ole teist ta sarnast!

Ei aita palwed ühtigi,

Ei mõju nutulaulud;

Uks wõib meid aita tõesti

Ja orjapõlwest peasta.

„Kes see on,“ küsid sa;

„Sa wõitle!“ ütlen ma;

Sest ainult wõitluses

Sa wõidad õiguse

Ja kaotad rõhumise.

Ehk oleks ilmi täis feisrisid

Ja nende rõõwliisalku;

Ei karda meie ühtigi,

Küll wiimaks wõit jääb meile.

Eas lehwid kõrgele

Me lipud punased

Eas hüüda kõigile

Nad püüahealega

Me wabaduse nõudeid

Küll karjal rahameeste jalk
Sind rööwib, waene rahwas,
Su werd nad järjest inewad
Su werest ennaft toitwad.

Kuid tuleb üksford aeg,
Me wälja astume,
Kõik rahwarõhujad
Siis ära tapame,
Ja õunepäewad loome.

Sest lehti kõrgel werew lipp,
Tööliji kofku fogu.

Ja kõigi maade töölistel
Me wennameelest räägi.

Meil ühed waenlased,
Meid kõiki rõhuwad.

Kuid me nad wõidame,
Me piinad kaotame,
Uut päewa kuulutame.

Siis kaob raske orja-dõ

Ja tõuseb priius-päike . . .

Sotsialismuse ilmale

Siis pärlikroonis asub.

Sest lehti, werew lipp,
Kuldõiri lipu peal:

"Eas kaowad rõhujad!"

"Ja isewalitsus!"

"Elagu sotsialismuse!"

Uks tööline.

W a b a d u s e l e.
(Marseljeese wiisil.)

Kauem raudu me kanda ei taha!
Ise kaelast ja koidetest känd!,
Üles! Orjuse-ahelad maha!
Viime võidule priiuse-wäed!

Sest ülesse! hüiab meid wabastus-töö
Tund tulnud, kus tasuda waja,
Kus kutsub meid wõitluse-kaja:
Tee lahti! Lahti tee!

Maha werega wõietud troonid,
Ebajumalad kadugu eel!
Minult kurnaks meil küllased kroonid,
Nende kandjad meil minnakas teel . . .

Sest ülesse jne.

Wennad, were ja wara meist kiskus
Selle eluka täitmata lõug;
Wäewõimul me õigused riisub
Tema janune timuka-tõug.

Sest ülesse jne.

Anna raha! Neil prasfida waja,
Mehi suurtüki sõdaiks neil wii . . .
Ise nälgid sa, laguneb maja, —
Minult haugas wõid puhata prii . . .

Sest ülesse jne.

Eluaeg walad orjates higi,
Werewaewal sa koorustest sõdd,
Kaarnaparwed sul kangel-ja ligi,
Saagitks riisuwad toorelt su tödd

Sest ülesse jne.

Nendel paisuwad kufrud ja kõhud,
Pettus, wägiwald kroonib neil tödd;
Pole õigust sul leida, ei kohat —
Pead orjania päewad ja sõdd . . .

Sest ülesse jne.

Thad igawest orjaks sa jääda?
Kanda teotust lõpmata veel?
Üles! Wabaks me tahame saada!
Purniks lõhume tõffed sel teel.

Sest ülesse jne.

Wälja kutsume waenlaste salga,
Wale katted neil kisume cest.
Saagu rõhujad needmise palga, —
Rahwas offustab nüüd oma wäest.
Sest ülesse jne.

Läbi werise udu meil kumab
Kaugelt tõsise priiuse-loit,
Ule wõitluse-haua meil punab
Eemalt tõe ja wendluse-wõit.

Sest ülesse jne.

Wajub jäädawalt furjuse-oda,
Kaob alandaw orjuse-öö;
Wabalt walgel siis päime uut rada,
Kus meid ühendab õnnistaw töö.
Sest ülesse jne.

Seina-laul.

Tööliste õigust hoidedes,
Nende nimel wõideldes
Langesiwad waprad mehed,
Kolle' sid nii kui lehed
Wägiwalla wõimu alla.
Wapra meeste wõitle: üsed,
Nende piina pigistused,
Nende waewa wäsimused
~~Kõrsta~~ meile kustumata.

Längenud wendadele.

Teid neelas werine wõitluse wald
Te surite lahingu wäljal,
Teid kattis häbistaw wangide rüid
Ja saatis teid raudade kōlin . . .

Nii mõndagi häda ja wiletsust saand
Te kannata waenlaste wahel —
Kuid wennad, weel kōigelt paralt uie ühde,
Weel waprasti tulnud meile . . .

Eas prassiwad rikkad, eas pidustab tsaar,
Eas timukad suplewad weres —
Teid saadab sõprade õnnistus teel,
Teid mälestab tänulik rahwas . . .

Küll tuleb kord aeg — lai rahwate parw
Siis kerkib, kui mühisew laene,
Eöob sõrama päike ja priiuse foit
Saab loitma te wõitluse rajal . . .

